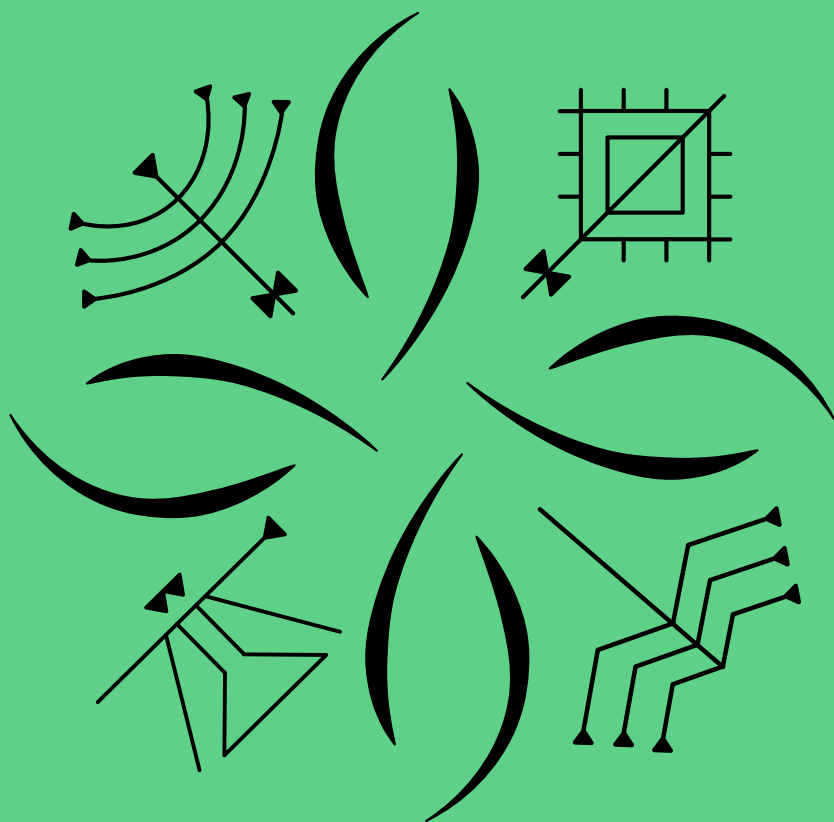

5 kesäkuuta 2025—11 janyaaia 2026

Kinin kokoelma 2

Nykyaijan taitheen myseymmi

Kinin kokoelma 2

Anastasia Bogomolova, Salad Hilowle, Britta Marakatt-Labba, Elle Hansa/Hans Ragnar Mathiesen, Katarina Pirak Sikku, Oleksandra Ravska, Aqui Thami, Jon Tomas Utsi ja Lena Ylipää.

Kin nykyajan taitheen myseymmissä oon kokoelma mihinkä kuuluu yli kakssattaa taiteteosta 1960-luvulta ja etheenpäin. Myseymmi kokoa ja näyttää nykyajan taitetta jolla oon monenlaista taitheelista muotoa, mediamallia ja praktiikkaa ja jolla oon jeokraaffisenna lähtöpohjana Barentsin alue. Johtotähti Kinin työssä oon ”kaiva missä seisot”, josta se kurkottaa muihin yhteykshiin niin ette pääsee yhistämhään sen mikä oon lähele sen kansa mikä oon kauempanna. Mikä oon paikalista, alueelista ja kansanvälistä solmithaan yhtheen. Sillä mallin kokoelma kasvaa teoksila jokka kertova myseymmissä pietyistä näyttelyistä ja muista taiteprojektistä.

Tässä toisessa taite-esittelyssä Kinin uuelheen staartin jälkhiin helmikuussa 2024, kohtaama muun muassa Jokimukassa toimivan Katarina Pirak Sikun valokuvia otettu rotubiolooken jäljissä niilä sevuila missä hänen saamelaiset sukulaiset elit ja plyyertsipiirostuksia mitä lainiolainen Lena Ylipää oon tehny arkikampheista. Salad Hilowlen, joka oon syntyny Mogadishussa, kasunu Gävlessä ja assuu Tukholmassa, lähtee viiteoteoksessa Sylwan Sveriges Televisionin klassisesta filmauksesta Pippi Långstrump ja kertoo tuntemattoman histuurian afroruottalaisesta artistiperheestä. Samala oon näkösellä Olexandra Ravskajan maalaus, jonka hään teki ko alussa 2023 tuli soan jaloista Odessasta Luualajhaan Konstnärernas kollektivverkstadhiin.

Tekstiiliteos *Tähitten jalanjäljissä III* vuesta 2024 anto nimen Britta Marakatt-Labban retrospektivhiin Kin;issä samana vuona ja oon nostettu näköselles hänen muitten vanhemitten privaatisa omistuksessa olevitten teoksitten kansa ja myseymmin omassa omistuksessa olevitten graaffisten plaavitten kansa, Osana restrospektiiviä tahohtiin alkuperäiskansataiteilijan Aqui Thamin Himalayasta residensioleskelhuun Kin;issä ja hänestä oon nyt kokoelmassa valokuva. Palkitun duojarin Jon Tomas Utsin työtä eustaa veitti ja pahkakuppi, joissa oon tyyppilinen pohjoissaamelainen koristus. Matkassa oon kans Elle Hansan ja Hans Ragnar Mathiesenin kolme legentaarista karttaa, jokka oon luotu saamelaisesta pärspektiivistä.

Kaikitten näitten yläpuolela leijailee kolme tuukia, joissa oon Jekaterinburgissa asuvan Anastasia Bogomolovan kuvia, missä ruuhmiinosat yhistyvä puunoksitten ja juuritten kansa ja missä ihmisen ruumis ja sen rajat ei ole ittestänsä selviä.

Lena Ylipää

*Kypsy, valmis, varustettu, varmistettu, aseistettu,
karteerattu, lievitys*
Blyertspännälä paperin päälle, 2024

Inspirašuuni piirustukshiin tulee kierunalaisen taiteilijan Aili Kankhaan (1924-2000) maalauksesta, jossa nuukasti kuathan arjen kampeita. Jälkhiin opiskeluiten Konstakademiassa Tukholmassa Kangas tuli takasi kotikaupunkiin ja ennen kaikkia maalasi rauhalisia stilepeniä pahkakupista, rasioista, kruukuista, traasumatoista ja puutoolista vesiteyilä akvarällifäriä. Maalaukset kertova usein arjen unohtetuista tavaroista, joila oon yhteys tornionlaaksolaisheen kulttuuhriin ja lantalaishiin Kierunan ympärillä.

Aivan niinku Kangas niin Lena Ylipää tulee takasi hänen piirustuksissa samhoin jokapäiväshiin kampehishiin uuelheen ja uuelheen. Tässä sarjassa oon kysymys kaikista niistä eri sortin sääskivoitheista, mitä hään oon koonu ympärilheen kotona Lainiossa. Hänen yhistelmissä sääskivoitheet annethaan kohata toisia sen kautta mikkä välit niilä oon toishiin ja suunassa heän ”hyökkäysmenetelhiin”. Kertomuksia syntyy niitten detaljittenki avula, joka syntyy huolelisen piirustustyön seurauksena. Piirtäminen ja tutkiminen sen eeltä oon Ylipäälle malli oppia jotaki uutta.

Opiskeluitten jälkhiin Konstfackissa Tukholmassa Lena Ylipää siirty pisyvästi asuhmaan Lainioon, missä perheelä oon kämppä. Hänen taite saapii voimaa sen matkassa ko hään oppii oman histuurian, mikä oon Tornionlaakson histuuria, sen kulttuurit ja maisemat, ja kuvvaamalla paikkakunnan mullistavaa nykyaikaa. Hänen teokset tapahtuva mettitten ja kruuvanreijitten kesken, natsunaalivaltion ja monikielisyyen kesken, entisajan ja nykyajan kesken. Joskus

teokset tapahtuva meänkielelä, se kieli jonka hään oon menettänny ensimmäisenä kielenä. Piirustukset näythethiin näyttelyssä *Att möta Aili—Lena Ylipää och Aili Kangas*, joka oli näkösellä Kinissä 2024.

Katarina Pirak Sikku

Badjelántta luottat—vaikutuksia Ylisestä maasta
Valokuvia montteerattuna alymiiniymhiin, 2013

Tässä teoksessa Katarina Pirak Sikku tuikkaa syvhään, niinku niin usein, hänen perheen menneisytheen ja palmukoittee yhtheen sen natsunaalivaltion histuurian ja sen mallitten kans käyttää, ekspluateerata ja kontroleerata pohjoista Ruottia, vallatikki Sapmia. Vuona 1926 tuli pärsunaali juuri vasta perustetusta instityytistä Uppsalan yniversiteetissä, Statens institut för rasbiologi, porukassa käyh്മään Ison Luulajaveen varrele, Stuur Juleva, ja tekheen ”tutkimuksia” paikala asuvasta saamelaisesta väestöstä.

Tarkotus oli tokymenteerata saamelaisia vaimoja, lapsia ja miehiä mittaamalla heän ruuhmiita ja valokuvvaamalla heitä, usein alastominna, niissä maisemissa missä net satut olheen. Tämän kautta haethiin perusteluja rotuteorioile. Tämän kovin loukkaavan mallin kautta koothiin valokuva-alpymmiä, joita arkiveerathiin Uppsalan yniversiteetissä. Pirak Sikku oon tutkinu näitä alpymmiä ja muita tokymänttiä institusuunin arkiivissä ja oon löytäny jälkiä hänen omistaki sukulaisista. Omitten kokomuksitten ja tioitten avula aluheesta missä Uppsalan porukka pyöri, Sikku oon käyny samoissa paikoissa missä valokuvathiin. Semmonen paikka oon tokymenteerattu tässä kuvassa.

Katarina Pirak Sikku synty 1965, oon kasunu Jokimukassa ja toiminu sielä taiteilijanna. Hään oon opiskellu Uumajan Taitekorkeakoulussa.

Lähtökohta hänen valokuvissa, piirustuksissa, instalašuunissa ja tekstissä oon hänen saamelainen perhehistoriaa ja faktat historiasta jotka oon vaikuttaneet häneseen henkilökohtaisella tasolla. Suru ja kipu oon usein osana hänen teoksissa.

Hänen matalaäänisen aktivismin tarkoitus oon muistuttaa ihmisiä siitä mitä tapahtuu niin poliittisissa ja sosiaalisissa yhteyksissä ko yksityisessä ja julkisessa elämässä. Teos kuuluu näyttelhyyn Observatoriet; Konst och liv i den kritiska zonen, joka oli näkösellä Kinissä 2024.

Salad Hilowle

Sylwan

Viiteo, 14:30 min, 2021

Sylwan

Filmiafişi

Tukholmassa toimivan taiteilijan Salad Hilowlen teoksessa Sylwan Astrid Lindgrenin tunnettu kertomus Pippi Långstrump pääsy syrjään jääneelle osalle ruottalaista historiaa. Se kertoo ensimmäisestä tunnetusta afroruottalaisesta näyttelijästä Joe Sylwanista ja hänen artisti-, ja näyttelijäperheestä. Sylwan oli itse matkassa pienessä rollissa harvoin näytetyssä Pippi Långstrumpin filmauksessa 1949. Jälempien Sylwanin poika, Ramon, pelasi Starke Adolfin enempi tutussa TV-värsuunissa Pippistä 1969. Starke Adolf oon töissä sirkuksessa ja esitethään mailman voimakkaimaksi mieheksi ja kakki joka tohtiva tahottaan lavalle haastathan häntä painimisessa. Mutta Pippile, joka ei ole mies ko mailman voimakkain työr, se oon pikku asia, ja pypliikin onneksi hänn painii Adolfin maahan.

Visuaalisesti viekottelevassa mustavalkosessa filmissä Sylwan astuu näyttelijä lavalle joka pelaa Sylwanina 1700-luvun Drottningholmsteatterissa Tukholmassa. Siellä hänn selittää toelisen jutun vuesta 1932 ko Sylwanin päälle hyökäthiin ja asia meni käräjille. Dramaattisen dokumentääri-keinon avulla, joka osittain perustuu Hilowlen omiin muistoihin siitä ko hänn vasta tultuna, 8-vuotta vanhaana, ensimmäistä kertaa näki Pippi-filmin Gävlen biossa, filmi luopii montaaşin perhe Sylwanin historian keksityistä ja toelisista tarinoista.

Salad Hilowle oon syntynyt 1986 Mogadishussa ja valmisti taitekorkeakoulun Tukholmassa 2020. Taitheessa hänn kuokkii näkösellä kertomuksia historiasta, hunteeraa afrikkalaisen diasporan merkityksestä historiassa ja millä mallilla se näkyy nykuaian kulttuurissa. Hänn tekkee työtä tutkijan tavalla. Pohjana oon syrjään jääneet eli unohtetut jutut, jotka nostethaan näkösellä erilaisitten materiaalitten ja meetian avulla, niinku filmitten, instalaşuunitten, veistoksitten, valokuvitten, äänitten ja performancetten avulla. Hilowlela oon tausta filmissä ja meetiassa ja hänn oon omaksunnu alan subjektiivisen mallin tulkitteä arkiiviä ja oon innostunnu iteoihin muistoista, paikoista ja näkyvyyestä. Teos kuuluu näyttelhyyn Tevetrampolinen; Lasten-TV;stä nykuaian taitheeseen ja kirjallisuutheen, joka näytethiin Kinissä 2023.

Anastasia Bogomolova

Assemblage

Valokuvia painettu tekstiilin päälle, 2019–2022

Valokuvat Anastasia Bogomolovan sarjassa *Assamblage*, näyttävä osia puista ja jäkälästä jotka oon pantu kokhoon ihmisruuhmiin kansa. Kuvat loistava voimakhaasti roosan-, keltasen-, ja vihreänfärisinnä, mikä tekkee net keinotekoseksi. Taiteilija tutkii intystimettä, restaureerattuja ja luonolisia mettä ja tekkee kuvista kohtauspaikkoja niin puile ja muile elämänmuotoile ko ihmisruuhmiile. Kaikki kuuluva ythään ja samhaan ekolookisheen systeemiin.

Näissä ”valokuva-tapahtumissa” jotka oon luotu steriilissä miljöössä taiteilijan ateljeessa, Anastasia Bogomolova käyttää materiaalia mettästä; kasvit ja jäkälät perustava maholisia ja mahottomia yhistelmiä ihmisruuhmiin kansa. Voimakhaassa valossa ja färikhään taustan takia hypriitit näyttävät koruulta, systeemi merkkiä jotka viittaava maholisiin muutokshiin tulevaisuessa. Ihmisen ruumis ei ole ittestänsä selvä.

Anastasia Bogomolova, syntyny 1985 Kostanissa, tekkee työtä performatiivisten teosten kansa, joissa hään tokymenteeraa prosessia instalašuunitten, valokuvauksen, veistoksitten, viiteitten, äänitten ja tekstitten kautta. Bogomolova matkii usein arkisia rityaalia työmenetelmänä ja visuaalisenna kielenä. Hänen teokset pyörivä muiston joustavuessa, niin sanotussa ”vaikeassa perinössä” ja kertomuksissa jäljistä. Bogomolova assuu ja tekkee työtä Jekaterinburgissa Uralin aluheela. Teos oli yksi näyttelyssä *Observatoriet: Konst och liv i den kritiska zonen* ja oli näkösellä Kinissä 2024.

Jon Tomas Utsi

Kolme kukkaa

Veitti, 2024

Vaen ja vasikka

Skooli, 2024

Jon Tomas Utsi, syntyny 1974 Karesuanossa/Garasavon, ellää ja assuu Porjuksessa/Bårjås. Poronhoitotyön lisäksi hään tekkee käsitöitä, duodji, aivan niinku isä ja isänisä. Duodji, niinku saamen kieli, vahvistaa sitheitä sukupolvitten välilä ja oon tärkeätä saamelaisessa kulttuurissa. Tavarointen muot johtuva tarpheesta liikkua keveästi paikasta toisheen, siitä kunka niitä säilyttää ja kuljettaa matkoila ja käytänölisissä asunoissa. Duojár tuntee kampheitten koko elämänkaaren, matriaalitten löytämisestä käsitöitten tekemisheen ja käythöön.

Utsin repertuaarissa oon niibbit (veittiä), gárit (skoolia), skáhput (rasioita), giissát (kiisoja), nállogoadit (neulakoteloita) ja sálkorat (suolasalkkaria), jotka kaikki kuuluva saamelaisitten elähmään Sápmissa. Kinin kokoelhmaan kuuluu skooli ja veitti joihin oon kaiverettu luononmukhaisia poromutiivia, mikä oon tavalista Utsin käsitöissä. Samala ko hänen veittet kantava jälkiä monta tuhatta vuotta vanhaasta ja vielä elävästä kulttuurista, niilä oon käyttöä arjessa. Semmonen duojár niinku Utsi pannee oman leiman siihen mitä hän tekkee, ja kaikki saattaa kehittää, mutta perintheessä ja tyyplisessä pysythään. Siksi tekniikka, matriaali, valmistusmallit ja koristus antava yhessä tuotheile paikalaisen leiman.

Utsin käsitöissä ellää vielä pohjoissaamelainen muoto-, ja koristusperine. Sen perhe otti matkhaan ko jouvuthiin, niinku moni muu saamelainen Karesuanon seuvula 1920-luvula, pakola

ruottalaisten viranomhaisten käskystä siirthyyn eteläänpäin luulajansaamelaisele aluheel. Myöstäriä pohjosesta leimaa omat syän-, ja tähtimuot ja erot tyhjitten ja koristetuitten ositten välilä. Yks esimerkki oon astia joka kuuluu Kinin kokoelhmaan.

Utsi oon ennen kaikkia oppinu käsityöhommot hänen isältä ja isänisältä, mutta oon kans opiskellu duodjia uuenaikehaisessa koulutusysteemissä, Sámiđ áhpadusguovdásjssa Jokimukassa/ Jåhkååhke, missä hään jälemiten itte oon opettannu toisia. Hään näyttää teoksia muun muassa Jokimukan markkinoila ja kaupassa/ galleriassa Sámi Duodji, Sameslõjdsstiftelsen. Vuona 2005 hään oli ensimmäinen vasthaanottamhaan Asa Kitok-stipendin ja 2014 hään sai palkinon luokassa perinteelinen duodji Sápmi Awardissa. 2023 hään otti vasthaan Konstnärsmndenin ison stipentien. Teokset olit osana näyttelyä Formskõn och funktionell; Jon Tomas Utsis duodji Kinissä 2024.

Mycket av hantverket har Utsi lært sig av sin far och farfar men han har även studerat duodji inom det moderna utbildningssystemet, på Sámiđ áhpadusguovdásj, Samernas utbildningscentrum, i Jåhkååhke/Jokkmokk, där han själv senare kom att undervisa. Han visar sina alster bland annat under marknaden i Jåhkååhke/ Jokkmokk och i den kombinerade butiken och galleriet Sámi Duodji, Sameslõjdstiftelsen. År 2005 var han den första att emotta Asa Kitok-stipendiet och 2014 tog han emot pris i kategorin traditionell duodji under Sápmi Awards. Han var 2023 års mottagare av Konstnärsmndens stora stipendium. Verken ingick i utställningen *Formskõn och funktionell: Jon Tomas Utsis duodji som visades på Kin 2024.*

Oleksandra Ravska

Råjhåyksiå öljyvarastossa

Akryyli och tempera tuukin päälä, 2023

Oleksandra Ravskan maalaukset kertova taiteilijan arjesta ja ympäristöstä, jota syvästi leimaa Ryssän täyelinen hyökkäys Ukrainhaan helmikuussa 2022 ja sota siitä lähtien. Taiteilija toimi aina vuen 2022 lophuun saakka Odessassa, mutta alussa 2023 hään tuli Ruothiin ja oleskeli neljä kuukautta Konstnärernas kollektivverkadin residensissä Luulajassa, missä hään teki maalauksia jotka nyt kuuluva Kinin kokoelhmaan.

Tämä maalaus näyttää kunka hään ja hänen paartneri syleilevä toisia samala ko öljyvarasto räjähtää taustala. Stilistisesti jonku verran naivi maalaus yhistää jokapäiväsen mutiivin salatun ja toelisen uhan kansa: sota oon ympärillä, vaikka se ei maalauksessa näy. Tässä pienetki osat oon tärkeitä; lakastuva kukkakimppu klasin vieressä, kissa joka paniikissa karkaa.

Oleksandra Ravska synty Odessa 1995 ja assuu juuri nyt Tukholmassa. Hään tekkee niin omia töitä ko töitä miehen, Oleksander Ravskiyn, kansa. Heän teoksissa taitelijat kertova ttämän ajan hengestä yhistämällä niin muterniä ja klassilisia kuvakieliä. Kaksikkona net eksperimenteeraava eri mediymmeillä ja tekniikoila. Net liikkuva figurašuunin ja abstrakšuunin välilä ja tekevä työtä akryylilä, temperaralla ja öljylä tukile ja eri grafiikin muotoila. Vuesta 2022 nämät oon tehneet graaffisiä teoksiä elämästä Odessassa Ryssän hyökkäyssoan aikana Ukrainassa. Ruothiin nämät kaks tulit 2023 ja asuit ja toimit Konstnärernas kollektivverkstadin residensissä Luulajassa. Teokset kuuluut näyttelhyyn Observatoriet: Konst och liv i kritiska zonen ja olit näkösellä Kinissä 2024.

Aqui Thami

Ilman nimeä

Valokuva painettu tekstiilin päälle, 2024–2025

Teos on luotu 1940-luvun kaameran avula joka on sammaa tyyppiä ko net joila etnolookit ja antropolookit tokymenteerasit alkuperäiskansoja Himalayassa. Vaate tullee Bombaysta ja se on painettu Maastrichtissä. Alkuperäiskansoitten vaimot kuuluva niihin mutiihviin mitä mailmassa enniiten on kuvattu. Aqui Thami on lainanu kuvan kompposisuunin sentyyppisestä tokymenttasuunista.

Se on itte taiteilija joka on mallina kaameran eessä. Hällä on päälä perintheeliset korut ja on pannu päälle plyysin jonka on saanu fammulta. Samala hällä on päälä tavaliset sneakersit niinku vastapainona sille ko alkuperäiskansoja ussein kuvathan "antikveerattuna" sen siihaan ko nykyaikhaisina. Hään kattoo selvästi ja suorasti kaamerhaan eikä aijo pysyä anonyyminä arkiivissä.

Aqui Thami kuuluu alkuperäiskanshoin Thangmi ja Kiratima Himalayassa. Tällä hetkelä hään on töissä Maastrichtissä. Hään sekottaa niin taitetta ko aktivismii hänen työssä; jonka pohjana on tehe-itte-kulttuuri ja perintheeliset sermoniit. Ette lua siijaa ja saa aikhaan vuoropuhelunl alkuperäiskansoitten kansa on syän hänen työssä. Sister Libraryn, Sister Radion ja Sister Pressin perustajanna hään nostaa näköselä niin feministisiä ko alkuperäiskansoitten kertomuksia. Hänen väkevät seremoniällit työt, muun muassa *töng* ja *Breathing whit My Baje*, on esimerkkiä siitä kunka taitheela saattaa olla parantava merkitys, lua vastustuskykyä ja vahvistaa syrjhään jäähneitä ryhmiä. Thamila oli residensivierailu Kinissä 2024 osana Britta Marakatt-Labban retrospektiiviä näyttelyä *Tähitten jalanjäljissä—Britta Marakatt Labban broteeratut mailmat*.

Elle Hansa/Hans Ragnar Mathiesen

Navuonna

Afišia

Maadtoe Dajve

Afišia

Njárggat Vuonat ja Sullot

Afišia

Elle Hansa/Hans Ragnar Mathiesenin kartat Fennoskandiasta nostava näköselä syrjhään pukattuja kokemuksia. Käsin piirettyjä ja maalattuja ja sitten painettu isoissa määrissä afišina net antava kuvan koko Sápmista niinku aluheen eri osista. Kuvissa vilisee pahkakuppia, trumpuja, koristuksia, elläimiä, sympoolia ja saamelaista vaatetusta. Mutta enniiten huomiota herätti se ko hään ensimmäistä kertaa näytti karttoja missä jokhaisen paikan nimi oli kirjotettu sillä saamen kielelä mitä juuri sen paikan ihmiset käyttit.

Taiteilijat kuului niinhin saamelaishiin jokka ensimmäisinä alot taistelheen niin saamelaisten elämänehoitten puolesta ko saamelaisen itteluottamuksen ja ittetietoisuun puolesta. Mathisenin kartat—niitä on karttunu viiettäkymmentä vuositten varrela—oon täynä hämmästyttävää tietoa alkuperäiskansoitten jeokraaffisesta ja piulookisesta erikoistiosta, normikriittisiä pärspektiiviä maapallosta, ilman natsunaalivaltioitten rajoja. Hään alkaa kartanteon ensin kalkeeraamalla atlas-kirjoista ja täyttää sitten kartat semmoseksi mitä saattas kuttua färikhääksi, lithiinpainetuksi sanan ja kuvan encyklopedioiksi.

Hans Ragnar Mathisen syntyi Narvikissa 1945 ja toimii nykyään Tromsassa. Hään koulutti itseensä maalari-linjala Statens håndverks och kunstindustriskole i Oslossa ja oppi maalausta ja grafiikkaa Statens kunstakademissa Oslossa. Hään piti ensimmäisen aivan oman näyttelyn 1975 Nordiskt-samiskt institutissä Kautokeinosssa. Vuona 1978 hään siirty asumaan seittemän muun nuoren koleekan kans Mázen Ruijassa, missä perustit Samisk Kunstnergruppe. Tämä oli eeläkävijä Samisk kunstnersforbundile, joka perustethiin 1979. Hään oon kirjottannu muun muassa näyttelmän *Ikke ingenting—et teaterstykke i tre akter* vuona 1983. Hans Ragnar Mathisen oli matkassa nykyajan taitheen näyttelyssä Documenta 14 Atenissa ja Kasselissa 2017.

Britta Marakatt-Labba

Kinin kokoelmaesittelhyyn kuuluu ”miininäyttely” Britta Marakatt-Labban proteeratuista kuvista ja määrä graaffisia plaavia hänen tekstiiliteoksista, missä hään köyttää kokhoon elämän pohjosessa sen klimaattikriisin kansa joka koskee koko planeettia. Viiin vuosikymmenen aikana taiteilija oon luonu rikhaan ja puettisen kertomuksen saamelaisista, eurooppalaisen manterheen ainuasta alkuperäkansasta ja sen taistelusta maitten ja kulttuurin puolesta.

Marakatt-Labba synty 1951 poronhoitoperheessä Adevuopmi/Idivuomassa. Hään tekkee töitä ja toimii Badje Sohppar/Yli Sopperossa, jonka löytää, niinku Idivuoman, Giron/Kierunan kunnasta, ruottin puolela Sápmia. Taitekoulutuksen hään sai Sunderbyn kansankorkeakoulula ja HDK Valandissa Göteborgissa. Teoksissa hään kertoo saamelaisesta arjesta ja politiikasta niinku histuurialisista ja mytoloogisista tapahtumista. Ja aivan niink joikussa, Marakatin kertomuksissa usseimiten ei ole alkua eikä loppua. Panoraamamaisemat, missä tunturinnokat oon valkeita, oon taustana hänen detaljirikkaile kuvauksile. Hään nostaa näköselä

ensimmäisissä haastattelussa sen kunka poronhoitosaamelaiset otit matkhaan tekstiili-käsitöitä ko siiryit paikasta toisheen—ja vielä tänäpäivänäki nämät oon helppo pakata kokhoon ja kantaa matkassa. Mutiivi joka toistuu Marakatt-Labballa oon porot, reitten kansa ja ilman Toinen semmonen mutiivi oon fikyyri joka kantaa ladjogaphiria, punasta sarvilakkia, jota saamelaiset vaimot kannoit oletikki pohjois- ja itäsaamelaisela aluheela, mutta jonka käytön kirkko kielsi 1800-luvula siksi ette sitä piethiin pirun vehkkeenä. 1990-luvulta lähtien sarvilakki oon tullu takasi Marakatt-Labban taitheenki takia. Hänen mielestä sarvilakki selittää voimasta ja ittemääräämisestä ko saamelaiset jumalattaret sitä kantava. Raitasia kuottuja mattoja, raanuja, näkky monessa kuvassa, tækkinä reessä, petilä ja laavun, koan, ulkoseinälä. Monessa teoksessa hahmottaa noitatrumpuja, shamaanitten työkaluja. Vielä yks mutiivi oon ihmiset jotka yhdessä tekevä jotaki; nauttiva luonosta, matkustava pororeessä, poriseva, neuvotteleva ja nukkuva. Ussein tämä taphtuu kuvissa ulkona, lumisessa maisemassa, mutta kans kaupungissa, oletikki ko oon kysymys Kierunasta ja LKAB:n kruuvasta. Taihvaala oon tärkeä rolli kuvissa, joskus kosmoksen muossa, joka viepii ajatukset johonki isomphaan, eksistensiaalhiin.

Marakatt-Labban taitetta leimaa kasvatus minkä oon saanu saamelaisessa kulttuurissa. Nuoresta saakka hään oon tehny duodjia, saamelaiskäsitöitä, niinku kolttia ja muita vaatheita tekstiilistä ja nahasta. Hään färjää vielä tänäki päivänä vaatetta ja lankaa itte ja myöhemissä teoksissa hään ussein yhittää samhaan kuvhaan proteerauksia, painettuja osia ja applikašuunia. Marakatt-Labba oon kans ollu poliittisesti aktiivi vuositten varrela. Aktiivisuuden lisäksi saamelaisessa taiteilijakolektiivissä, Mázejuavku (Masi-ryhmä), perustettu 1979, hään oli aktiivi Alta-konfliktissa. 1980 piethiin isoja temonstrašuunia ko vastustethiin vesivoimaloitten rakentamista Alattion väyhlään. Se uhkasi hukuttaa monta kyllää ja suuria porolaitumia. Hään oli kans matkassa ko panthiin pysthөөн saamelaisen taiteilijaliiton SDS Johkamohkkissa/Jokimukassa ja oli

sen johtokunnassa 1979-1984. Viimi vuosina hään oon esimerkiksi temonstreeranu öljynporauksia vasthaan Arktiksessa ja muila tavoila ottanu kantaa klimaatti-oikeuenmukaisuuen puolesta. Yksi Marakatt-Labban tärkeimistä töistä oon se ette oon kehitetty infrastryktyyri muile saamelaisile taiteiljoila joka tekkee ette saamelainen taite ultuu leveämälle pypliikile. Sen lisäksi hään oon ottanu päälensä ette varjella saamelaista kulttuuriperintöä, saamelaisten elinehtoja, kulttuuria ja taitemilmaa, aktiivisuuela Svenska Samers Riksförbundissä ja Konstnärernas Riksorganisationissa. Marakatt-Labba sai kansanvälisen läpipääsyn 2017 näyttelyssä Documenta 14 Kasselissa ja päänäyttelyssä Venetsianbienaalissa 2022. Hään oon sen jälkhiin huomioitu ympäri mailmaa ja hänen teokset kuuluva nykyhään monheen taitekokoelhmaan. Retrospektiivinen näyttely *Tähitten jalanjäljissä—Britta Marakatt-Labban proteeratut mailmat* oli näkösellä Kinissä oktuuperista 2024 marshiin 2025.

Tähitten jalanjäljissä III

Proteraus, 2024

Muutaman konsentrisen sinisävynen sirkkelin sisäpuolela näkky valkea onnenporo joka vettä rekeä. Lophuunsäästettyjä liinavaateläjiä ja harvhaan neulottu nöyle tekevä lumipeiton. Tummansiniselä taihvaala loistaa viis keltasta apliseerattua tähteä. Reessä makkaa raitanen raanu, tavalinen monessa saamelaisessa koissa missä semmosta käytethään täkkinä. Proterauksen sisimässä ympyrässä, joka näyttää laavulta, koalta, ko kattoo ylhäältä, oon juuri samanlaisia raanuja peittona kolmela petilä missä ihmisiä nukkuu. Niinku niin uussein Markatt-Labba käyttää eri pärspektiiviä samassa kuvassa. Pyöreä muoto on kans semmosta mikä toistuu uuelheen ja uuelheen hänen kuvamailmassa. Ennen vanhaasthaan periaatheessa kaikki kampsut nomaatista elämää elävitten poronhoitajan elämässä olit pyöreät, mutta nämät muot selittävä kans pyöreästä ajankäsityksestä. Vuosiratas, mihinkä kuuluu kaheksan eri vuenaikaa, oon vastakohtana länsimaisheen ajatukseen

linjääristä histuuriasta. Taivas, vesi, lumi, koti ja yksinäinen matka yölä tähitten jalanjäljissä—niin iso ko pieni elämä kuvattu aplikašuunitten, harhvan tehtyn nöyhleen ja färjätyn vaatheen avula.

Puitten välissä

Proteeraus, 1986

Koira oon tärkeä avustaja poronhoijossa; tässä pikku proteerauksessa musta isohäntänen koira laukkoo lumen päälä mettässä. Koira oon kuvattu prufilissä taajan nöyhleen avula. Lumenpeittävä maa oon kontrastina kuvattu harvemalla nöyhleelä. Puitten oksat oon tehty vielä harvemalla pruunila nöyhleelä, joka selvästi näkky valkean liinavaatheen takia. Teos oon esimerkki siitä kunka taiteilija koko ajan vaihtelee kertomuksissa hänen tekstiiliä teknikkaa.

Yksin

Proteeraus, 2021

Tässä kohtaama yksinäisen poron joka kumartaa. Niitten poroitten kesken mitä taiteilija oon teoksissa kuvailu, tämä poro oon yksi detaljirikhaimista. Näyttää siltä ette se kääntää pään pois kuvasta ja kohtaa teoksen kattojan katheen. Kuva yhittää monta eri tekstiiliä tekniikkaa: valkea liinatuuki oon maa, ko taasen poron takana oleva taivas oon saatu aikhaan harmajansinisellä vaattheela. Muutama horisontaali nöyle antaa aavistuksen sumusta. Vielä yks seuraus globaalista lämpiämisestä oon lämpövaihtelut jotka johtava jääkerrokshiin ja vaikeukshiin siksi poroila löythään ruokaa.

Uppurassa

Proteeraus ja aplikašuuni, 2021

Tämä oon yks hyvin harvasta kuvasta mihinkä taiteilija ei ole pannu seuhraan elläimiä eikä ihmisiä. Sen siihaan maisemalla oon päärolli. Näemä järven missä oon kaks saarta jotka päilyvä veessä. Kaikitten ylipuolele oon pantu kappale läpinäkyvää vaatetta kuvvaahmaan sumua. Kaikki oon eri sortin harmajaa. Kuva henkii rauhaa.

Pohjonen, länsi, itä, etelä

Proteeraus ja paino, 2002

Keskelä tätä kuvvaa, joka yhittää proteerauksen painetuitten ositten kansa, on tummansininen sirkkeli, jolla kuvataan telttakottaa ylhäältäpäin, Niinku taiteilijan kirkkotekstiilissä tuohtaan sisäle neljä valkeata kaarevaa puuta, jotka on lainattu toisenlaisesta koasta, niin sanottu *bealljegoahti*. Niissä neljässä puoliympyrässä jotka muotostuva—niilä meinathan neljää ilmansuuntaa—näkee saamelaisryhmiä jotka kantava lakkia eri saamelaisaluheilta, muun muassa tummansininen luulajansaamelainen lakki aivan alhaala ja pohjoissaamelainen ”neljän tuulen lakki” aivan ylhäälä. Laijoila fikyyrit kantavat punasta sarvilakkia, *ládjogáphir*, jonka käytön kirkko 1800-luvula kielsi, mutta joka 1990-luvusta lähtien on tullu takasi, osittain Marakatt-Labban taitheen takia. Hälle sarvilakki selittää saamelaisista Vaimojumalista ja eustaa voimaa ja ittemääräämistä.

Trummunlyönti I

Proteeraus ja aplikašuuni, 2012

Osa saamelaisesta trummusta on raamina tässä kuvassa. Kontyyrit trummusta on painettu vaaleanpruunissa färissä ja loput mutiivista on apliseerattu; vasemalla on laavu, telttakota, jonka ulkoseinälä on raanu, kuvattu laijalta, ja peti jossa viis ihmistä makkaa raanun alla, kuvattu ylhäältä. Ette käyttää eri pärspektiiviä on tyyppilistä Marakatt-Labbale. Yhtä tyyppilistä on ette sijottaa alkuäitit sarvilakkineen methään, koijuitten yläpuolele kuvan oikehaan oshaan.

Verkkokalastus

Proteeraus, 1980

Verkkokalastus on proteerattu taahjaan neulotulla villalangala, niinku taiteilija usein teki hänen kariäärinsä alussa. Kaks hahmoa on venheessä, yks soutaa ja toinen kiskoo verkkoa. Taustala kurkottaa taivasta kohi kaks tunturia, joitten nokassa on lunta. Tummansinisessä vessä uipii rautuja, kaikki samhaan suunthaan.

Ilman nimeä

Proteeraus ja aplikašuunia liinavaatteen päälä, 1987

Kuva on rakenttu horisontaalisista osista, joittenko katkasee kaks punalakkista sölin kattojhiin seisovaa henkilöä. Net on proteerattu niin tahjaan tehtylä nöyhleelä ettei valkean liinavaatteen läpi näy. Miehet näyttävä kattovan shemaattisesti kuvattua porotokkaa, joka liikkuu nauhana teoksessa. Maa on kuvattu osittain harhvaan tehtylä mustala nöyhleelä, osittain apliseeratulla beigefärisellä vaatekappalheela. Punaset kepit, semmoset joila markeerathan rajoja esimerkiksi pitkin teitä talvela, on pantu tasasin välin, nekki horisontaalisesti koko kuvhaan. Pääosa kuvasta näyttää taivasta ja on kuvattu harmajalla pläsinä—käsittää ette päivä on pilvinen. Teos on esimerkki Marakatt-Labban varhaisesta proteeraustyylistä, missä kohta koko kuvapinnan täyttävä nöyhleet ja aplikašuunit.

Ilman nimeä

Proteeraus ja paino liinavaatteen pääle, 2002

Tässä teoksessa käytethään niin proteerausta, aplikašuunia ko painoa. Taahjaan neulotulla nöyhleelä hahmotethaan kahta valkeaa poroa ja niitä ihmisiä jotka matkustava reessä. Ko taasen esimerkiksi poronsarvia ja kuottuja raanuja, jotka toimiva peittona reessä, kuvathan harhvaan tehtylä nöyhleelä. Tummansiniset osat ympärillä on painettu ja jäljelä jäävät kappalheet on tähtiä ja lunta yötaihvaala. Kultalinjakki on painettuja ja muotostava osittain konttyyrit noijan trummule, instrymäntti joka saattaa saa käyttäjän transhiin ja joitako kirkko vuosisatoitten aikana on ottanu pislakhiin ja särkeny. Sen siihaan ette lähtis siitä kuvamailmasta joka on niin entisaijan ko nykyaijan trumpunahoissa, Marakatt-Labba on luonu oman sympoolimailman missä valkea onnenporo ja saamelaiset jumalattaret sarvilakkineen on näkössä paikala.

Uusia tavohteita

Serigrafi

Sinisenkimaltava sirkkeli keskelä, noijan trummun keltanen konttyyri, valkeita poroja ja eri jumalattaria sarvilakkineen tuleva takasi uuelheen ja uuelheen taiteilijalla. Monet oon net Vaimojumalat jotka oon puitten nokitten yläpuolela. Net kattova vasemalle, samhaan suunthaan ko mihinkä onnenporot liikkuva. Poroitten alla näkyvä niitten konttyyripiiretyt peilikuvat— niin taiteilija pruukaa kuvaila maan-alaista joka oon tärkeä osa saamelaista mailmankäsitystä. Yksinäistä jumalataarta vettää reessä viiminen poro, hään oon jäljelä siinä sinisenkimaltavassa sirkkelissä, joka viittaa kosmoksheen. Nämät kaikki oon menossa kohti jotaki uutta, liikheelä läpi maiseman, trummun ja kosmoksen.

Luossa—Järvi joka tyhjenethiin

Serigrafi, 2023

Gironvárri/Kierunavaaran ja Luossavárri/Luossavaaran vaaroitten välissä Giron/Kierunassa oon järvi. Kruuvan leviämisen takia järvi oon vähän kertaa pienentynny koolthaan. Ennen se oli tykätty uimapaikka, mutta nyt harva tohtii sielä paatata. Taustala näkkyy LKAB;n tunnistava trappupruufiili.

Matka läpi aamuvahaisen

Serigrafi

Halki talvisen maisemat matkustaa henkilö reessä joka kantaa ladjogaphir, sarvilakkia, Rekeä vettää valkea poro joka saamelaisessa kulttuurissa oon sympooli onnele. Taivas oon roosan-, liilan-, ja sinisenfärinen—maakinen valo aamuvahaisessa ja kylmässä talvessa.

67° pohjonen

Serigrafi

Pyöreä muoto tullee usein takasi taiteilijan kuvamailmassa, niinku perintheelisessä poronhoitoelämissä laavuineen, savureikineen ja astioineen. Sen lisäksi se kuvvailee sirkkylääriä aikakäsitystä. Teoksessa kahta rekeä oon vetämässä lentävät ja siivilä varustetut alkuaitit. Näyttää ette net liikkuva puunnokitten yläpuolela.

Yössä

Serigrafi, 2022

Valkea poro laukkajalkaa reki perässä harmajansinisessä yössä. Reessä istuu yksi taiteilijan monesta saamelaisesta Jumalattaresta sarvilakit, ladjogáphirit, päässä. Perässä tullee vielä yks reki jossa oon kulkija, mutta tätä ei veä poro ko valkeasiipinen enkeli. Näitten välissä oon punanen nuora joka saapii punasen färin vihreissä vaatheissa kulkevitten Vaimojumalitten sarvilakista.

Paha uni

Färlitografi paperin päälä, 2019

Kuvan keskelä oon ympyrä jonka kattojaa saattaa pittää laavuna, telttakotana, kuvattuna ylhäältä. Pitkin teltan seiniä makkaa ihmisiä jotka nukkuva eri asenoissa ja joita raanut peittävä. Jokku makkaava jalkapohjat vastakhain, toiset vierekkää, ja vielä yhet nukkuva naamatusten. Yks henkilö nukkuu vattalensa. Vielä yks oon potkinu pois peittonsa. Kaikki oon osana pahhaa unta missä ihmisenkokoset hiiret hyökkäävä sisäle teltan ovesta ja vallottava nukkuvitten intiimimät paikat. Net ei vain vallota koin, mutta kans sängyt. Tulisian kivissä, arranissa makkaa ihmisruuhmiita ilman päitä ja jäseniä. Hiiret oon purheet irti heän ruuhmiinosat. Kolme päätä makkaa rivissä vierekkää. Proteeraus, joka oon litografan pohjana, tehthiin 1984, muutaman vuen jälkhiin protestit sitä vasthaan ette Alattion-Koutokeinon välisheen väyhlään, Norjan puolela Sápimia, rakentethaan vesivoimaloita. Marakatt-Labba oli matkassa temonstrasuunissa, joita

600 Norjan valtion polisia lähätettiin purkamhaan. Jälkhiin tämän hään teki muutaman teoksen missä "ylimistöhenkilöitä" kuvataan elläiminä, esimerkiksi hiirinä ja harakkoina.

Unia

Färlitografi paperin päälä, 2019

Kaks Vaimojumalaa heän sarvilakissa, ladjogáphirat, näyttää ette oon ylösotettuja juttelusta koiutyvitten takana kuvan oikealla puolela. Laavussa kolme henkilöä oon peiton alla samma aikaa kuvan keskelä. Osia laavusta oon läpinäkyviä ja lumeton maan näkyy läpi sinisennä ja vihreännä. Tässä taitelija käyttää eri pärspektiiviä: laavu oon kuvattu eestäpäin ja petit ylhäältä. Valkeata sauta nousee koan savureiästä kohti keltasta ja valkeata taivasta.

Päivä nuvämperssä

Serigrafi, 2020

Yksinhäinen hihtäjä jäätyneen järven päälä. Taihvaanrannala näkyy mettä, muita jälkiä ei olekko hihtäjän. Rauhalinen hihtomatka keskelä nuvämperiä.

Met

Färlitografi paperin päälä, 2019

Kaks henkilöä, ladjogáphir, sarvilakit päässä, kattova toisia koijuitten kesken.

Osa Historjásta

Litografia, 2020

Litografissa oon osia 24 metriä pitkästä proteerauksesta *Historjá* joka näytettiin taitenäyttelyssä Documenta 14 Kasselissa 2017, ja josta tuli hänen läpipääsy. Kinissä tämä oli näkösellä osana hänen retrospektiiviä näyttelyä *I stjärnornas fotspår—Marakatt-Labbas broderade världar 2024–2025*. Proteeraus luothiin 2003–2007 ja selittää saamelaisesta histuuriasta ja mytologiasta.

Proteerauksella oon pysyvä kotipaikka Tromsan ynivärsiteetissä. Teoksessa näkkee tähtikirkhaan taihvaan, poronhoitoa ja laavu, missä oon nukkuvia ihmisiä. Tähet välkkyvä lumisen maiseman ja poroitten aijassa kiertävän "tansin" yläpuolela. Kaks tähtimerkkiä jotka näkyvä paremin ko toiset oon Bismarra ja Gállá. Saamelaisessa kulttuurissa arvostethaan luontoa ja sen ihmeitä ja oon innostannu kuvhiin ja kertomukshiin, niin kans Marakatt-Labban taitheessa. Yhessä mutiivissa istuu ihmisiä pitkässä rivissä ja kattoo tähtitaivasta samala ko heän peilikuvan näkkee niitten alla—mustavalkosenna. Peilikuva oon maan-alainen, yks kolmesta saamelaisesta mailmasta. Peilikuvvaa piethään sielun peilinä.

Matkala

Färlitografi paperin päälä

Tässä painossa valkea poro vettää rekeä missä oon vaimo joka kantaa sarvilakkia, ladjogáphir. Marakatt-Labban kuvamailmassa se oon saamelaiset Jumalattaret ja alkuäiti jotka sitä kantava ja tässä taphauksessa se oon valkea onnenporo joka vettää Vaimojumalaa etheenpäin lumessa. Näitten takana näkyy siintäviä vaaroja ja färikästä taivas, mikä oon tavalista ko aurinko nousee eli laskee pimeässä talvessa.

Kolofona

Kin nykyaian taitheen myseymmi
Stadshustorget 1, 981 30 Kiruna

Pärsunaali

Tova Ejeklint, tietotta, konttori

Carola Kalla, assistent

Alice Lampa, välittäminen

Maria Lind, johtaja

Maija Melchakova, konttori

Ilnur Mustafin, teknikkeri

Bettina Pehrsson, tuottaja

Emma Pettersson Juntti, tuottaja, kortineeraaminen ja välittäminen

Christina Piestova, kokoelmat

Paulina Sokolow, tietottaja

Väärtit: Alla Belova ja Lena Rydström

Grafikka: Marina Sergeeva

Kinin kokoelma 2 5 kesäkuuta—11 janyaaria 2026

Kin:in visyaalisen kielen oon kehittänny taiteilijat Inga-Wiktoria Påve ja Fredrik Prost yhteistyössä suunnittelijoitten Johanna Lewengardin ja Benedetta Crippan kansa.

Kin nykyaikataitheen myseymmi oon Norrbottenin läänintaitemyseymmi. Päämiehet tälle myseymmile, joka aukasthiin 2018, oon Region Norrbotten ja Kierunan kunta.

Kin Museum för samtidskonst/dáládáidaga dávvirvuorká/nykyaian taitheen myseymmi/Museum of Contemporary Art.

kinmuseum.se